

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 04, 2018

Nummer 4, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:63](#) 09-01-2018

patiënte/ziekenhuis

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:4004](#) 14-11-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:5669](#) 20-10-2015

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:293](#) 19-01-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:156](#) 18-01-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Noord-Nederland](#) 16-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Overijssel](#) 21-12-2017

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Overijssel](#) 17-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Kort geding. Afwijzing voorschot op schadevergoeding na ongeval waarbij balk door het dak heen is gevallen. Geen sprake van een arbeidsovereenkomst en dus geen schending van de zorgplicht (artikel 7:658 BW).

Eiser, van Marokkaanse afkomst, heeft in 2015 enige tijd in een camper op het terrein van gedaagde verbleven. Begin 2016 heeft eiser ernstig letsel opgelopen, doordat een balk en een deel van het dak/plafond op eiser terechtkwamen. Er werkten twee Roemeense mannen aan het dak toen het ongeval plaatsvond. Eiser is door gedaagde naar het ziekenhuis gebracht en heeft enige tijd in het AMC gelegen. Eiser beschikte niet over een zorgverzekering en is na zijn verblijf in het ziekenhuis weer bij gedaagde op het terrein gaan wonen. In juni 2016 is eiser teruggegaan naar Marokko om zijn gezin te bezoeken. Enige tijd later heeft hij gedaagde aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval.

Eiser vordert in deze procedure bij wijze van voorschot een bedrag van € 10.000 aan schadevergoeding. Volgens eiser was namelijk sprake van een arbeidsovereenkomst, omdat hij sinds 2015 vele uren voor gedaagde heeft gewerkt. Er staat echter niets op papier. De rechtbank overweegt dat het hier gaat om de betaling van een geldsom. Voor toewijzing van een dergelijke vordering is in kort geding slechts plaats, als het bestaan en de omvang van de vordering voldoende aannemelijk zijn en uit hoofde van onverwijlde spoed een onmiddellijke voorziening vereist is. Ter zitting heeft eiser duidelijk gemaakt dat gedaagde zijn zorgplicht heeft geschonden (artikel 7:658 BW). Voor een beroep daarop is echter vereist dat sprake is van een arbeidsrelatie. Eiser heeft niets gesteld omtrent het bestaan van een dergelijke arbeidsovereenkomst en daarom wordt de vordering afgewezen. Onduidelijk is waarom eiser niet heeft gekozen voor het verkrijgen van een schadevergoeding via de weg van een gebrekkige opstal in de zin van artikel 6:174 BW (r.o. 4.3).

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:293

Zaaknummer: C/13/640337 / KG ZA 17-1336

Rechters: A.J. Beukenhorst

Advocaten: S. Karkache en F.J. Verzijl

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag op ex-vriend. Niet-ontvankelijkverklaring vorderingen slachtoffer vanwege onvoldoende onderbouwing. Daarnaast wordt opgemerkt dat het niet aan de strafrechter is om een voorschot toe te wijzen. Dit is voorbehouden aan de voorzieningenrechter.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:156

Zaaknummer: 08/770237-17

Rechters: S.K. Huisman, A.M. Rikken en M.I. van Meel

Advocaten: G.S.J. van Gestel

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

***Kort geding inzake aansprakelijkheid naar aanleiding van ongeval
elkaar tegemoetkomende fietsers. Toewijzing € 5.500 aan voorschot
schadevergoeding in incident. Verwijzing naar de rol voor bepalen
comparitie.***

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-01-2018

Zaaknummer: C/08/212575/ KG ZA 18-5

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Slachtoffer verkeersongeval vordert verklaring voor recht dat verzekeraar een hoger bedrag aan smartengeld dient te betalen op basis van de specifieke omstandigheden van deze zaak. Vordering afgewezen, omdat het bedrag passend voorkomt en in aansluiting is met eerder toegekende bedragen in vergelijkbare zaken.

X, een 62-jarige vrouw, is op 17 mei 2012 als racefietsster betrokken geraakt bij een ernstig verkeersongeval op de Onderdendamsterweg te Warffum. Zij nam deel aan de Noorderrondrit en reed in een groep met fietsers. X moest uitwijken voor een tegemoetkomende tractorcombinatie (tractor met hooischudder), waardoor zij ten val is gekomen. Vervolgens is de tractorcombinatie over haar lichaam gereden. De bestuurder van de tractorcombinatie is doorgereden. X is als gevolg van het ongeval 91 procent blijvend invalide geraakt. Zij beweegt zich voort in een rolstoel. Univé heeft als WAM-verzekeraar van de bezitter/houder van de tractorcombinatie de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend. Ter zake de immateriële schade heeft Univé een bedrag van € 135.000 aan X uitgekeerd. Na indiening van het verzoekschrift door X in deze deelgeschilprocedure heeft Univé een aanvullende betaling op het smartengeld gedaan, in die zin dat aan smartengeld door Univé nu € 150.000 is betaald, exclusief wettelijke rente.

In deze procedure vordert X een verklaring voor recht dat Univé gehouden is om ter vergoeding van de door X geleden en te lijden immateriële schade een bedrag van € 200.000 aan X te voldoen, dan wel een door de rechtbank in goede justitie te bepalen bedrag. X is van mening dat een immateriële schadevergoeding meerdere doelen dient, waaronder erkenning. Volgens haar komt de erkenning op dit moment onvoldoende tot uiting in het door Univé uitgekeerde bedrag. X meent dat de specifieke omstandigheden van de zaak rechtvaardigen dat de schadevergoeding wordt vastgesteld op een bedrag van € 200.000. X is de regie over haar leven en haar zelfstandigheid kwijt. Zij zal de rest van haar leven in een rolstoel moeten doorbrengen. In de loop van de tijd zijn er toenemende problemen ontstaan voor wat betreft de mictie en defecatie en zijn de spasmen in benen en romp toegenomen. Tevens heeft X klachten aan beide schouders ontwikkeld. Op meerdere onderdelen van de algemene dagelijkse levensverrichtingen (ADL) is – in wisselende mate – hulp noodzakelijk. Haar

echtgenoot verleent haar bovengebruikelijk veel zorg en heeft vrijwel alle huishoudelijke taken van X overgenomen.

De rechtbank overweegt dat in het onderhavige geval een vergoeding van € 150.000 billijk en passend is. De rechtbank neemt daarbij de bedragen die zijn toegekend in vergelijkbare zaken en zoals vermeld in de Smartengeldgids 2017 tot uitgangspunt. De rechtbank gaat niet mee in het betoog van X dat het smartengeld ook betrekking dient te hebben op het lijden van haar echtgenoot, haar kinderen en haar kleinkinderen. Uiteraard zijn de gevolgen van het ongeval voor de naasten van X ook groot, maar bij het begroten van het smartengeld hoeft daar geen rekening mee te worden gehouden. Het verzoek van X wordt daarom afgewezen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 16-01-2018

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

patiënte/ziekenhuis

In 2006 wordt bij een vrouw een lymfeklier in de hals verwijderd. Deze operatie was noodzakelijk omdat alleen op die manier weefselonderzoek ter uitsluiting van een kwaadaardige aandoening gedaan kon worden. Na de operatie wordt zenuwletsel geconstateerd en de vrouw kan haar rechterarm niet meer gebruiken. Zij stelt het ziekenhuis aansprakelijk vanwege een medische kunstfout en vanwege gebrek aan informed consent. Het hof acht de vordering op de informed consent-grondslag niet toewijsbaar. Of er een kunstfout is gemaakt, kan het hof zonder nadere informatie niet beoordelen. Het hof gelast een meervoudige comparitie waarbij de procespartijen en hun advocaten, de opererend arts en de twee deskundigen aanwezig moeten zijn.

Feiten Een vrouw, geboren in 1985, wordt vanwege een zwelling in haar mondhoek in 2005 door haar huisarts verwezen naar de KNO-afdeling van het ziekenhuis. In de hals worden meerdere lymfomen aangetroffen en in april 2006 wordt de vrouw geopereerd door een KNO-arts van het ziekenhuis die een lymfeklier achter in de hals rechts verwijdert. Deze operatie was noodzakelijk omdat alleen op die manier weefselonderzoek kon worden gedaan ter uitsluiting van een kwaadaardige aandoening. Na de operatie ontwikkelt de vrouw een afstaand schouderblad rechts door een volledige uitval van de musculus trapezius rechts als gevolg van beschadiging van de nervus accessorius. De vrouw vordert een verklaring voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is vanwege een kunstfout en/of vanwege het niet voldoen aan het vereiste van informed consent. Zij legt hieraan ten grondslag dat de operateur ten onrechte niet heeft gezocht naar de nervus accessorius alvorens tot verwijdering van de halsklier over te gaan. Daarnaast is de vrouw niet gewezen op de risico's van de ingreep en zijn er geen behandelalternatieven aangedragen. De procedure loopt al een tijd. In 2008 en 2009 vinden er voorlopig deskundigenberichten plaats door een KNO-arts en een neuroloog. De rechtbank laat zich nader voorlichten door de beide deskundigen, die aanvullend rapporteren

op 7 respectievelijk 27 februari 2013. De opererend KNO-arts reageert schriftelijk op de aanvullende deskundigenrapportages op 10 augustus 2014 en wordt als getuige gehoord op 17 december 2014. De rechtbank wijst een viertal vonnissen: op 22 december 2010, 9 november 2011, 30 juli 2014 en 10 juni 2015. De vrouw heeft in de rechtbankprocedure erkend dat, ook als zij wel was geïnformeerd over de risico's van de operatie, zij toch daarvoor zou hebben gekozen om kwaadaardigheid uit te sluiten, wat de rechtbank vaststelt in het vonnis van 22 december 2010. In het vonnis van 30 juli 2014 heeft de rechtbank geoordeeld dat het ziekenhuis niet in strijd met de informatieverplichting heeft gehandeld omdat er geen minder risicovol alternatief was en de vrouw hoe dan ook zou hebben gekozen voor de operatie. De rechtbank heeft ook geoordeeld dat er een vermoeden is dat de operateur niet lege artis heeft gehandeld, welk vermoeden het ziekenhuis mag ontzenuwen. In het eindvonnis van 30 juni 2015 oordeelt de rechtbank dat het ziekenhuis met de getuigenverklaring van de opererend arts alsnog aan zijn verzwaarde motiveringsplicht heeft voldaan en dat het ziekenhuis – na eerder te hebben vastgesteld dat het gelet op de deskundigenberichten geenszins denkbeeldig is dat de beschadigde zenuw het gevolg is van een niet verwijtbare of niet vermijdbare complicatie – voldoende het vermoeden heeft ontzenuwd dat er sprake is van een kunstfout. De rechtbank wijst de vordering van de vrouw af. De vrouw gaat in hoger beroep tegen de vonnissen van 9 november 2011, 30 juli 2014 en 10 juni 2015. Zij voert drie grieven aan. *Oordeel* Met de eerste grief betoogt de vrouw dat de rechtbank ten onrechte is teruggekomen op de in haar tussenvonnis van 30 juli 2014 voorshands bewezen geachte stelling dat de operateur niet lege artis heeft gehandeld, zowel wat betreft de wijze waarop de ingreep is uitgevoerd als ten aanzien van het gebrek aan informed consent. Met de tweede grief voert de vrouw aan dat de rechtbank ten onrechte meer gewicht heeft toegekend aan de getuigenverklaring van de operateur dan aan de rapporten van de door de rechtbank ingeschakelde deskundigen. Haar derde grief is gericht tegen afwijzing van haar vordering, maar deze grief heeft naar het oordeel van het hof geen zelfstandige betekenis. Tegen de vonnissen van 9 november 2011 en 30 juli 2014 heeft de vrouw geen grieven aangevoerd en zij wordt in haar hoger beroep tegen deze vonnissen niet-ontvankelijk verklaard. Het ziekenhuis heeft voorwaardelijk incidenteel appèl ingesteld en daarin twee grieven aangevoerd. De voorwaarde van het incidenteel appèl noemt het ziekenhuis niet, maar aangezien de vorderingen van de vrouw in eerste aanleg zijn afgewezen en het ziekenhuis dus geen belang heeft bij een ander dictum, gaat het hof ervan uit dat het incidentele appèl is ingesteld voor zover één of meer van de principale grieven slagen. De eerste incidentele grief is gericht tegen de verwerping door de rechtbank van de stelling van het ziekenhuis dat de nervus accessorius pas na de operatie is uitgevallen, althans tegen de miskenning dat een doorsnijding van de zenuw onwaarschijnlijk is. Met de tweede incidentele grief maakt het ziekenhuis bezwaar tegen het oordeel van de rechtbank dat de verslaglegging tekortschiet omdat daarin niet is gemeld of en zo ja in welke mate de zenuw is

vrijgeprepareerd/geïdentificeerd en evenmin of sprake is geweest van elektrocoagulatie. Het hof bespreekt de principale grieven gezamenlijk. *Ten aanzien van het informed consent* Naast genoemde drie grieven heeft de vrouw in randnummer 4 van haar memorie van grieven gesteld dat zij in eerste aanleg het standpunt heeft ingenomen dat zij niet voor deze ingreep had gekozen als zij de risico's had gekend en dat zij in hoger beroep ditzelfde standpunt inneemt. Voor zover de vrouw daarmee heeft bedoeld een grief aan te voeren, kan die grief volgens het hof niet slagen: de rechtbank heeft in het (overigens niet bestreden) tussenvonnis van 22 december 2010 vastgesteld dat de vrouw tijdens het pleidooi heeft erkend dat zij, ook indien zij voldoende zou zijn geïnformeerd over de risico's verbonden aan lymfeklierexcisie in de nek, wel voor een operatie zou hebben gekozen om kwaadaardigheid uit te sluiten. Dat heeft de rechtbank herhaald in het tussenvonnis van 30 juli 2014. De vrouw heeft niet, althans niet onderbouwd betwist dat zij die erkenning heeft gedaan. Zij heeft overigens ook geen grief gericht tegen het oordeel van de rechtbank van 30 juli 2014 dat er geen alternatief heeft bestaan voor de op 3 april 2006 uitgevoerde excisie. Verder neemt het hof in aanmerking dat volgens de KNO-arts die in het kader van het voorlopig deskundigenbericht heeft gerapporteerd, ook een goed geïnformeerde patiënt, gelet op de dwingende indicatie de lymfeklier te verwijderen, nooit zal afzien van de diagnostische ingreep, bijzondere uitzonderingen daargelaten. De vrouw heeft niet gesteld dat van zo'n bijzondere uitzondering in haar geval sprake is. Aldus is er volgens het hof geen causaal verband tussen het niet volledig informeren en de gestelde schade en de vorderingen van de vrouw worden dan ook niet toewijsbaar geacht op deze grondslag. *Ten aanzien van de kunstfout* Uit de verklaringen van de opererend KNO-arts blijkt dat hij niet de nervus accessorius heeft vrijgemaakt alvorens de halsklier te verwijderen. De vrouw verbindt daaraan de conclusie dat de operatie niet lege artis is uitgevoerd, maar die conclusie kan naar het oordeel van het hof op basis van de thans beschikbare informatie niet worden getrokken. Weliswaar schrijft een van de deskundigen dat de beste maatregel die een operateur kan nemen om een accessorius-letsel te voorkomen is, om bij een moeilijke ingreep in de achterste halsdriehoek de nervus accessorius op te zoeken, maar even verderop schrijft hij dat, gelet op het feit dat het hier ging om het verwijderen van één lymfeklier, het niet direct noodzakelijk is dat de nervus accessorius wordt geïdentificeerd. Verder rapporteert de deskundige dat ook als de nervus accessorius na minutieus vrijprepareren anatomisch is gespaard, dit nog geen garantie is dat hij ook functioneel intact blijft. Zonder nadere informatie kan naar het oordeel van het hof de vraag of er tijdens de operatie een kunstfout is gemaakt niet worden beantwoord. Het hof acht het noodzakelijk dat de deskundigen reageren op de na hun rapportages bekend geworden nadere informatie omtrent de gang van zaken tijdens de operatie. Met het oog op de goede procesorde en ook gelet op de tijd die deze procedure al heeft geduurd gelast het hof een meervoudige comparitie van partijen. Daarbij zullen aanwezig zijn procespartijen en hun advocaten, de behandelend

arts en de twee deskundigen. Het hof stelt zes onderwerpen vast die ter comparitie besproken zullen moeten worden en meldt tevens alvast dat de comparitie ook zal worden benut om te onderzoeken of partijen tot een minnelijke regeling kunnen komen, en gelast partijen zich daarop voor te bereiden. Het hof bepaalt de comparitie en bepaalt tevens waar partijen in aanloop daarnaartoe aan moeten voldoen, waaronder het overleggen van nadere medische informatie, en houdt iedere verdere beslissing aan. *mr. dr. R.P. Wijne*

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 09-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:63

Zaaknummer: 200.182.407/01

Advocaten: E.H.J.M. Dohmen en D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen: 7:448 BW en 6:74 BW

RECHTSPRAAK

Ongeval tussen elkaar tegemoetkomende fietsers. Toewijzing verklaring voor recht dat een van de fietsers aansprakelijk is voor de schade als gevolg van het ongeval. Fietser heeft gehandeld in strijd met artikel 5 WVV.

X is betrokken geweest bij een fietsongeval op 11 juli 2014 op het fietspad gelegen in de boswachterij te Staphorst. Ten gevolg van dit ongeval heeft zij onder meer letsel aan haar benen, linkerhand en -elleboog, ribben met inwendige oedeemvorming en een bloedingstorting opgelopen. Y fietste X die dag vanuit tegengestelde richting tegemoet op genoemd fietspad. Y reed achter zijn echtgenote. Nadat X al fietsend de echtgenote van Y was gepasseerd, hebben (de fietsen van) Y en X elkaar geraakt, waarbij X ten val is gekomen in de berm naast het fietspad. X verzoekt de rechtbank in deze procedure voor recht te verklaren dat Y aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval dat haar op 11 juli 2014 is overkomen. Y heeft zich op het standpunt gesteld dat X zelf de aanrijding heeft veroorzaakt en dat geen sprake is van onrechtmatig handelen in de zin van onzorgvuldig deelnemen door hem aan het verkeer. Op basis van de afgelegde getuigenverklaringen komt de rechtbank tot de conclusie dat Y al fietsend op het fietspad niet zijn blik op de rijweg heeft gehouden en niet heeft gelet op tegemoetkomend fietsverkeer. Ook heeft hij onvoldoende afstand tot zijn echtgenote gehouden waardoor hij het fietspad niet heeft overzien en daarop tegemoetkomend fietsverkeer heeft kunnen zien aankomen. Dit kan worden gekwalificeerd als gevaarzettend handelen. Door op een dusdanige manier te fietsen heeft Y in strijd gehandeld met artikel 5 WVV 1994 zodat hij op de voet van artikel 6:162 BW aansprakelijk is jegens X. De verklaring voor recht wordt toegewezen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 21-12-2017

Zaaknummer: C/08/186629/ HA RK 16-75

RECHTSPRAAK

Vordering vrouw tot vergoeding van schade als gevolg van mishandeling ex-man. Hof acht onvoldoende gegevens voorhanden om diagnose PTSS te stellen en dat die in direct verband staat met de mishandeling. Vrouw dient hetgeen door de man aan haar is betaald, terug te betalen.

Partijen zijn van 2002 tot 2004 getrouwd geweest. Uit hun huwelijk is in 2003 een kind geboren. Bij het ophalen van de minderjarige door de vrouw bij de man in de zomer van 2013, heeft een incident plaatsgevonden, waarbij over een weer klappen zijn uitgedeeld. Beide partijen hebben aangifte gedaan van mishandeling. De man heeft een transactie van € 150 betaald teneinde strafvervolgning voor het feit te voorkomen. De vrouw is bijna een jaar in behandeling geweest bij PsyQ. In eerste aanleg is de man veroordeeld tot betaling van € 13.750,39 aan schadevergoeding. De vrouw zou namelijk als gevolg van de mishandeling een posttraumatische stressstoornis hebben opgelopen, waardoor zij schade heeft geleden, bestaande uit reiskosten, telefoonkosten, medicijnen, kosten van huishoudelijke hulp door familie, kosten rechtsbijstand en immateriële schade.

De man komt in zijn grieven onder andere op tegen het oordeel van de rechtbank dat de vrouw als gevolg van het gebeurde in 2013 een posttraumatische stressstoornis heeft ontwikkeld. Het hof overweegt dat uit de door de vrouw overgelegde brief van haar behandelend psycholoog blijkt dat de daar beschreven diagnoses niet op meer zijn gebaseerd dan de door de vrouw verstrekte gegevens. Het hof is van oordeel dat er onvoldoende ondersteuning uit onafhankelijke bronnen – dus niet afkomstig van de vrouw zelf of een van haar behandelaars – voorhanden is, om aan te nemen dat de diagnose PTSS kan worden gesteld en dat die in direct causaal verband staat met de mishandeling in juli 2013. Complicerende factor daarbij is nog dat de vrouw zich eerst in september 2013 met deze klachten tot de huisarts heeft gewend. De grief van de man treft daarom doel en de bestreden vonnissen dienen te worden vernietigd. De vrouw wordt veroordeeld tot terugbetaling aan de man van hetgeen ter uitvoering van het bestreden vonnis is voldaan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:4004

Zaaknummer: 200.202.683/01

Rechters: C.M. Warnaar, D. Wachter en O.I.M. Ydema

Advocaten: J.L. Oudshoorn en A.C.M. van der Voet

Wetsartikelen: 150 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Niet-ontvankelijkverklaring benadeelde partij inzake immateriële schadevergoeding na ontucht gepleegd in de gezondheidszorg. Onevenredige belasting van het strafproces.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-10-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:5669

Zaaknummer: 23-001737-15

Rechters: F.A. Hartsuiker, A.E.M. Röttgering en S.J. Riem

Wetsartikelen: 249 Sr